

Sinopsi

A punt de fer 90 anys, la vida tranquil·la d'Andreu Novell a Sant Feliu es remou quan els mitjans parlen del proper centenari del pintor Eduard Vilamateu. L'Andreu havia treballat per a ell de xofer i home de confiança en una finca als afores de Castell d'Aro i el preocupa que li tornin a carregar una mort de trenta anys enrere, que ell sap que no va cometre. Obsessionat per aclarir els fets, aconsegueix establir contacte amb la família Vilamateu, gràcies a l'ajut providencial d'Èric Noguera, un noi de 20 anys convalescent d'un intent de suïcidi. Tanmateix, topirà amb les resistències dels fills i la vidua per furgar en el cas.

Quan finalment accedirà a unes revelacions que li donen la raó, l'home haurà d'assumir que rere aquella mort hi havia realitats incòmodes, desconegudes fins aleshores, que l'afecten directament i que li fan rellegir la pròpia existència amb uns nous ulls. Serà un procés d'interiorització que llegarà al jove Èric, orfe de testimonis familiars, just quan s'està replantejant el seu futur.

Biografia

Isidre Grau i Antolí (Sabadell, 1945), enginyer químic i professor de català, viu a Cerdanyola del Vallès. Com a expert en tècniques de novel·la i de conte, ha publicat els assaigs *L'arquitectura del conte* i *La maleta de l'escriptor*. Autor de 16 novel·les, com la pentalogia d'*Els colors de l'aigua* (Premi Sant Jordi 1985), *Els amants volàtils* i *La ciutat dels solitaris*. Té la narrativa breu recopilada a *La pell dels anys. Contes 1981-1994*, a més d'*El dia de l'incident* i *Pinyols madurs*. Fent memòria de la infància, ha publicat *Primer paisatge*.

“Sovint aclarir la veritat esdevé un dret tan legítim com arriscat. Potser ja farem prou si aconseguim transmetre la nostra experiència als que intentaran viure millor”

UNA INTRIGA AMB L'EPICENTRE A CASTELL D'ARO

El misteri que pertorba la vellesa de l'Andreu Novell s'amaga als afores de Castell d'Aro, concretament a la finca anomenada La Martinica, una casa d'indians del tot fictícia, però que literàriament s'alimenta del paisatge del Torrent de la Coma, a peu de bosc. Allà, una nit d'octubre del 1985 algú va entrar a robar i en va sortir mort d'un tret d'escopeta. L'amo de la casa era el pintor Eduard Vilamateu, un antic industrial de Barcelona, que en la maduresa s'hi havia instal·lat per dedicar-se a la pintura, i la víctima era el fill dels antics masovers de la finca, procedents de Sant Mateu del Montnegre, gent tan conflictiva que “els pocs que hi tenien tractes pensaven que tan de bo no n'haguessin sortit mai” En el seu dia el cas es va tancar de manera poc clara, però els que encara viuen a la casa n'han de saber més, i l'Andreu és tossut.

La seva investigació, doncs, avança entre un seguit d'anades i vingudes a aquella casa de la palmera esvelta “que respirava la immobilitat i el silenci dels llocs abandonats”, però un cop dins el vestíbul sorprenia per “la magnificència de les columnes de marbre rosat i el sòcol de ceràmica verda vitrificada, rematat per una línia de flors morades... Com un museu amb el temps detingut.”

Però a la novel·la, Castell d'Aro no representa tan sols l'indret idíl·lic que el pintor va triar per aïllar-se del món, sinó també l'espai on la seva obra va ser exhibida, amb una primera exposició del 1998 al Castell de Benedormiens, on també està previst acollir la mostra antològica que celebrarà el seu polèmic Centenari. Un escenari de calma, obert a la creativitat, però capaç d'incubar els conflictes inseparables de la condició humana.

**Hi ha alguna veritat que sigui única i inapel·lable?
Què dificulta el llegat de l'experiència als que venen darrere?
On cal posar els límits de la confiança entre amo i servent?**